



Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (deseti senat)

z dne 7. septembra 2017*

„Predhodno odločanje – Varstvo potrošnikov – Direktiva 1999/44/ES – Prodaja potrošniškega blaga in z njim povezane garancije – Pojem ‚prodajna pogodba‘ – Neuporaba te direktive – Nepristojnost Sodišča“

V zadevi C-247/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Landgericht Hannover (deželno sodišče v Hannoveru, Nemčija) z odločbo z dne 22. aprila 2016, ki je na Sodišče prispela 29. aprila 2016, v postopku

Heike Schottelius

proti

Falku Seifertu,

SODIŠČE (deseti senat),

v sestavi M. Berger (poročevalka), predsednica senata, A. Borg Barthet in E. Levits, sodnika,

generalni pravobranilec: H. Saugmandsgaard Øe,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za H. Schottelius M. Burger, odvetnik,
- za F. Seiferta M. Lorenz, odvetnik,
- za nemško vlado T. Henze, J. Möller in M. Hellmann, agenti,
- za Evropsko komisijo C. Hödlmayr in D. Roussanov, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o nekaterih vidikih prodaje potrošniškega blaga in z njim povezanih garancij (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 4, str. 223).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med H. Schottelius in F. Seifertom glede stroškov, ki so domnevno nastali H. Schottelius zaradi odprave napak, ki jih je imel objekt.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodnih izjavah 6, 7 in 10 Direktive 1999/44 je navedeno:
 - „(6) ker glavne težave, s katerimi se soočajo potrošniki, in konflikti s prodajalci izvirajo predvsem iz neskladnosti blaga s pogodbo; ker je treba zato približati nacionalno zakonodajo o prodaji potrošniškega blaga, pri čemer pa se ne sme posegati v določbe in načela nacionalnega prava, ki urejajo pogodbeno in nepogodbeno odgovornost;
 - (7) ker mora biti blago predvsem v skladu s pogodbo; ker se lahko načelo skladnosti s pogodbo šteje za skupni element različnih nacionalnih pravnih tradicij; ker v nekaterih nacionalnih pravnih tradicijah potrošniku ni mogoče zagotoviti minimalne ravni varstva zgolj s sklicevanjem na to načelo; ker so v okviru teh pravnih tradicij lahko koristne zlasti nacionalne določbe za zagotavljanje varstva potrošnikov v primerih, kadar se stranki nista dogovorili o nobeni posebni pogodbeni klavzuli ali kadar sta predvideli klavzule ali sklenili dogovore, ki posredno ali neposredno odpravljajo ali omejujejo pravice potrošnikov, in ker v primeru, če te pravice izvirajo iz te direktive, takšne klavzule ali dogovori niso zavezujoče za potrošnika;

[...]

 - (10) ker morajo imeti potrošniki v primeru neskladnosti blaga s pogodbo pravico zahtevati neodplačno vzpostavitev skladnosti blaga s pogodbo, pri čemer lahko izbirajo med popravilom ali zamenjavo blaga, v nasprotnem primeru pa morajo imeti pravico do znižanja kupnine ali odstopa od pogodb.“
- 4 Člen 1 te direktive, ki je naslovljen „Področje uporabe in opredelitve pojmov“, določa:
 - „1. Namen te direktive je približevanje zakonov in drugih predpisov držav članic o nekaterih vidikih prodaje potrošniškega blaga in z njim povezanih garancij, da bi se zagotovila enotna minimalna raven varstva potrošnikov v okviru notranjega trga.
 2. V tej direktivi:
 - (a) potrošnik: pomeni vsako fizično osebo, ki na podlagi pogodb, zajetih s to direktivo, deluje v namene, ki ne sodijo v okvir njene poslovne ali poklicne dejavnosti;

[...]

 - (c) prodajalec: pomeni vsako fizično ali pravno osebo, ki na podlagi pogodbe prodaja potrošniško blago v okviru svoje trgovske, poslovne ali poklicne dejavnosti;

[...]

4. Za prodajne pogodbe v smislu te direktive se štejejo tudi pogodbe za dobavo potrošniškega blaga, ki ga je treba izdelati ali proizvesti.“

5 Člen 2 navedene direktive, ki je naslovljen „Skladnost s pogodbo“, v odstavkih 1 in 5 določa:

„1. Prodajalec mora potrošniku dobaviti blago v skladu s prodajno pogodbo.

[...]

5. Vsaka neskladnost zaradi nepravilne montaže potrošniškega blaga se šteje za neskladnost blaga s pogodbo, če je montaža sestavni del prodajne pogodbe in jo opravi prodajalec ali je opravljena pod njegovo odgovornostjo. Enako velja, če je potrošnik proizvod, ki ga mora montirati potrošnik, montiral nepravilno zaradi napak v navodilih za montažo.“

6 Člen 3 iste direktive, ki je naslovljen „Pravice potrošnika“, določa:

„1. Prodajalec je odgovoren potrošniku za vsako neskladnost s pogodbo, ki obstaja v času dobave blaga.

2. V primeru neskladnosti ima potrošnik pravico zahtevati neodplačno vzpostavitev skladnosti blaga s pogodbo, in sicer popravilo ali zamenjavo v skladu z odstavkom 3, ali zahtevati znižanje kupnine ali odstop od pogodbe glede tega blaga v skladu z odstavkoma 5 in 6.

3. Potrošnik lahko od prodajalca najprej zahteva neodplačno popravilo ali neodplačno zamenjavo blaga, razen če je to nemogoče ali nesorazmerno.

[...]

Vsako popravilo ali zamenjava mora biti opravljeno v razumnem roku in brez znatnih neprijetnosti za potrošnika, pri čemer se upoštevata vrsto blaga in namen, za katerega je potrošnik blago zahteval.

[...]

5. Potrošnik lahko zahteva ustrezno znižanje kupnine ali odstopi od pogodbe,

– če potrošnik ni upravičen niti do popravila niti do zamenjave, ali

– če prodajalec ni uporabil sredstva v razumnem roku, ali

– če prodajalec ni uporabil sredstva brez znatnih neprijetnosti za potrošnika.“

Nemško pravo

7 Direktiva 1999/44 je bila v nemško pravo prenesena v okviru reforme Bürgerliches Gesetzbuch (civilni zakonik, v nadaljevanju: BGB) z Gesetz zur Modernisierung des Schuldrechts (zakon o posodobitvi obligacijskega prava) z dne 26. novembra 2001 (BGBl. 2001 I, str. 3138), ki je začel veljati 1. januarja 2002.

8 Člen 280 BGB, naslovljen „Odškodnina zaradi kršitve obveznosti“, določa:

„1. Če dolжник krši obveznost iz obligacijskega razmerja, lahko upnik zahteva odškodnino za nastalo škodo. [...]

[...]

3. Upnik lahko odškodnino namesto izpolnitve obveznosti zahteva le pod dodatnimi pogoji iz členov 281, 282 ali 283.“

- 9 Člen 281 BGB, naslovljen „Odškodnina namesto izpolnitve obveznosti, če ta ni bila izpolnjena ali ni bila izpolnjena v skladu z dogovorom“, v odstavku 1 določa:

„Če dolžnik v dogovorjenem roku obveznosti ne izpolni ali je ne izpolni v skladu z dogovorom, lahko upnik pod pogoji iz člena 280(1) zahteva odškodnino namesto izpolnitve, če je dolžniku neuspešno določil razumen rok za izpolnitev obveznosti ali naknadno izpolnitev. [...]“

- 10 Člen 323 BGB, naslovljen „Odstop od pogodbe, če obveznost ni bila izpolnjena ali če ni bila izpolnjena v skladu s pogodbo“, določa:

„1. Če v primeru medsebojne pogodbe dolžnik obveznosti v dogovorjenem roku ne izpolni ali je ne izpolni v skladu s pogodbo, lahko upnik, če je dolžniku neuspešno določil razumen rok za njeno izpolnitev ali naknadno izpolnitev, odstopi od pogodbe.

[...]“

- 11 Členi 634, 636 in 637 BGB so navedeni v knjigi 2, oddelek 8, naslov 9, podnaslov 1, ki se glasi „Podjemna pogodba“.

- 12 Člen 634 BGB, ki je naslovljen „Pravice naročnika v primeru napak“, določa:

„Če ima delo napake, lahko naročnik pod pogoji iz naslednjih določb in če ni določeno drugače:

[...]

2. sam odpravi neskladnost in zahteva povračilo potrebnih stroškov v skladu s členom 637,

3. odstopi od pogodbe v skladu s členi 636, 323 in 326(5) [...] in

4. zahteva odškodnino v skladu s členi 636, 280, 281, 283 in 311a [...]“

- 13 Člen 637 BGB, naslovljen „Izvršitev dela s strani samega naročnika“, v odstavku 1 določa:

„Naročnik lahko v primeru napake na delu, ki obstaja po poteku razumnega roka, ki ga je določil za nadomestno izpolnitev, sam odpravi napako in zahteva povračilo potrebnih stroškov, razen če podjetnik to nadomestno izpolnitev upravičeno zavrne.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 14 Zakonec H. Schottelius je pri F. Seifertu, podjetniku, naročil sanacijo bazena, ki je na vrtu zakoncev. Delo je bilo prevzeto leta 2011 proti plačilu zneska za to delo.

- 15 Po eni strani iz spisa, s katerim razpolaga Sodišče, izhaja, da je zemljišče, na katerem je bil ta bazen zgrajen, v lasti H. Schottelius, tako da naj bi bila ona njegova lastnica, in po drugi strani, da ji je njen zakonec s pogodbo z dne 3. in 4. novembra 2011 odstopil svoje garancijske pravice, ki jih lahko uveljavlja proti podjetniku. V nasprotju s tem pa iz spisa ne izhaja, da bi F. Seifert na začetku omenjeni bazen prodal zakoncema Schottelius.

- 16 Potem ko so bila dela v zvezi s sanacijo tega bazena končana, so se pokazale različne napake, ki jih je bilo mogoče zaznati šele med uporabo tega objekta. Te napake so vplivale predvsem na čistilni sistem in črpalko. H. Schottelius in njen zakonec sta od F. Seiferta zahtevala, da napake odpravi. Ker F. Seifert na njuno zahtevo ni odgovoril, je H. Schottelius začela samostojni dokazni postopek glede navedenih napak.
- 17 Glede na listine v spisu, ki so na voljo Sodišču, je strokovnjak v okviru tega postopka ugotovil obstoj hudih napak in podjetnikovo nespoštovanje običajnih normativov v gradbeništvu. Poleg tega je dela za odpravo napak na objektu na koncu izvedel zakonec H. Schottelius s pomočjo prijatelja. Za izvedbo tega popravila je F. Schottelius moral pridobiti potrebni material.
- 18 V nadaljevanju je tožeča stranka proti F. Seifertu vložila tožbo za plačilo stroškov, povezanih s temi deli za odpravo napak.
- 19 Landgericht Hannover (deželno sodišče v Hannoveru, Nemčija) meni, da tej tožbi načeloma ne bi smelo biti ugodeno, glede na to, da vse nacionalne določbe, ki bi se lahko uporabile v tem primeru, zahtevajo, da potrošnik izrecno določi dodatni rok, da podjetnik odpravi napake na stvari, razen če je določitev takšnega roka odveč, česar pa iz dejstev in navedenih elementov v okviru spora o glavni stvari ni bilo mogoče ugotoviti. Vendar naj tega roka pravočasno ne bi določila H. Schottelius, imetnica garancijskih pravic, ampak le njen zakonec, in sicer z dopisom odvetnika z dne 16. novembra 2011. Poleg tega naj po nemškem pravu ne bi bil veljaven poziv s strani zakonca tožeče stranke kot tretje osebe, ker je ta že prenesel svoje garancijske pravice na tožečo stranko. Po mnenju H. Schottelius naj bi F. Seifert v vsakem primeru imel na voljo zadosten rok za odpravo zadevnih napak.
- 20 Nasprotno pa se po mnenju predložitvenega sodišča ne bi zahtevala zavrnitev tožbe, ki je bila nanj naslovljena, če bi v skladu s členom 3(5), druga alineja, Direktive 1999/44 v povezavi zlasti z uvodnima izjavama 7 in 10 te direktive ter v nasprotju s tem, kar določa nemško pravo, iz načela skladnosti izpolnitve obveznosti s pogodbo izhajalo, da določitev roka za odpravo napak na stvari s strani potrošnika ni pogoj za uveljavljanje zahtevka v zvezi s sekundarnimi garancijskimi pravicami zaradi teh stvarnih napak.
- 21 V teh okoliščinah je Landgericht Hannover (deželno sodišče v Hannoveru) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali iz člena 3(5), druga alineja, Direktive [1999/44] izhaja načelo evropskega prava varstva potrošnikov, v skladu s katerim pri vseh poslih v zvezi s potrošniškim blagom med nepotrošniki in potrošniki za uveljavljanje sekundarnih garancijskih pravic zadošča, da nepotrošnik, ki je garancijski zavezanec, ni v razumnem roku odpravil napak, ne da bi bila za to potrebna izrecna določitev roka za odpravo napak, določbe nacionalnega prava v zvezi s tem pa je treba na primer tudi v primeru pogodb o delu, ki vključujejo dobavo in montažo potrošniškega blaga, ustrezno razlagati in po potrebi restriktivno uporabiti?“

Vprašanje za predhodno odločanje

- 22 Predložitveno sodišče s postavljenim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 3(5), druga alineja, Direktive 1999/44 razlagati tako, da je – v skladu z načelom prava Unije na področju varstva potrošnikov, da potrošnik, ki je s prodajalcem sklenil pogodbo glede potrošniškega blaga, lahko uveljavlja sekundarne garancijske pravice – dovolj, da ta prodajalec ni odpravil napak v razumnem roku, pri tem pa ni potrebno, da ta potrošnik določi rok za odpravo napak na stvari.

- 23 Nemška vlada in Evropska komisija sta v tej zadevi uveljavljali ugovor nepristojnosti. Po mnenju te vlade in te institucije naj se Direktiva 1999/44 ne bi uporabljala v postopku v glavni stvari, ker zadevna pogodba med drugim ni „prodajna pogodba“ v smislu te direktive, ampak je „podjemna pogodba“. Ta zadnja vrsta pogodbe pa naj z navedeno direktivo ne bi bila urejena.
- 24 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da mora Sodišče preizkusiti okoliščine, v katerih mu je nacionalno sodišče predložilo zadevo, da preveri, ali je zanjo pristojno (glej v tem smislu sklepa z dne 3. julija 2014, Tudoran, C-92/14, EU:C:2014:2051, točka 35 in navedena sodna praksa, in z dne 4. septembra 2014, Szabó, C-204/14, neobjavljen, EU:C:2014:2220, točka 16).
- 25 Iz ustaljene sodne prakse prav tako izhaja, da je Sodišče načeloma pristojno samo za razlago določb prava Unije, ki se dejansko uporabljajo v postopku v glavni stvari (glej v tem smislu sodbi z dne 18. decembra 1997, Annibaldi, C-309/96, EU:C:1997:631, točka 13, in z dne 7. julija 2011, Agafitei in drugi, C-310/10, EU:C:2011:467, točka 28 in navedena sodna praksa, ter sklep z dne 14. aprila 2016, Târşia, C-328/15, neobjavljen, EU:C:2016:273, točka 19 in navedena sodna praksa).
- 26 V obravnavanem primeru je treba, prvič, ugotoviti, da predložitveno sodišče sprašuje Sodišče glede razlage člena 3(5), druga alineja, Direktive 1999/44. Tako predložitveno sodišče izhaja iz predpostavke, po kateri se ta direktiva uporablja v položaju, kot je ta v postopku v glavni stvari.
- 27 Drugič, iz spisa, s katerim razpolaga Sodišče, in še posebej iz predložitvene odločbe izhaja, da pogodba iz postopka v glavni stvari v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporabi, pomeni „podjemno pogodbo“.
- 28 V teh okoliščinah je treba, da se ugotovi, ali je Sodišče pristojno odgovoriti na zastavljeno vprašanje, preučiti, ali je treba Direktivo 1999/44 razlagati tako, da se uporablja za podjemno pogodbo, kot je ta v postopku v glavni stvari, katere predmet je sanacija bazena s strani podjetnika.
- 29 V zvezi s tem je treba na prvem mestu poudariti, da Direktiva 1999/44, četudi ne opredeljuje pojma „prodajna pogodba“, omejuje svoje področje uporabe na to pogodbo.
- 30 Zlasti iz člena 1(1) te direktive izhaja, da je njen namen približevanje zakonov in drugih predpisov držav članic o nekaterih vidikih „prodaje“ potrošniškega blaga in z njim povezanih garancij. Poleg tega iz navedene direktive tudi izhaja – predvsem iz njenega člena 1(2), ki opredeljuje predvsem pojma „potrošnik“ in „prodajalec“ – da se uporablja samo pri prodaji med poklicnim prodajalcem in kupcem, ki je potrošnik.
- 31 Na drugem mestu, treba je opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča iz zahteve po enotni uporabi prava Unije izhaja, da – če določba prava Unije glede opredelitve posamičnega pojma ne napotuje izrecno na pravo držav članic – je treba ta pojem v celotni Evropski uniji razlagati avtonomno in enotno ob upoštevanju konteksta določbe in cilja, ki mu sledi zadevna ureditev (glej zlasti sodbo z dne 9. novembra 2016, Wathelet, C-149/15, EU:C:2016:840, točka 28 in navedena sodna praksa).
- 32 Vendar besedilo Direktive 1999/44 ne daje nobene opredelitve pojma „prodajna pogodba“ niti ne napotuje na nacionalna prava glede pomena, ki ga je treba dati temu izrazu. Iz tega je torej razvidno, da je treba zanj za uporabo te direktive šteti, da označuje samostojen pojem prava Unije, ki ga je treba na njenem ozemlju razlagati enotno (glej po analogiji sodbo z dne 18. oktobra 2011, Brüstle, C-34/10, EU:C:2011:669, točka 26).
- 33 Na tretjem mestu, za določitev, ali se podjemna pogodba, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki pomeni opravljanje storitev, lahko šteje za „prodajno pogodbo“ v smislu te direktive, je treba ugotoviti, da ta direktiva izrecno opredeljuje pogodbe, ki pomenijo opravljanje storitev in ki se lahko enačijo s prodajo.

- 34 Tako iz določb Direktive 1999/44 kot tudi iz njenega sobesedila namreč izhaja, da se pojem „prodaja“ razteza samo na nekatere pogodbe, ki jih lahko zajemajo druge opredelitve v skladu z nacionalnimi pravi, kot sta pogodba o opravljanju storitev ali podjemna pogodba.
- 35 Tako se po eni strani v skladu s členom 1(4) te direktive „[z]a prodajne pogodbe v smislu te direktive [...] štejejo tudi pogodbe za dobavo potrošniškega blaga, ki ga je treba izdelati ali proizvesti“. Zato pogodba, katere predmet je prodaja blaga, ki ga mora prodajalec najprej izdelati ali proizvesti, spada na področje uporabe navedene direktive.
- 36 Po drugi strani člen 2(5) Direktive 1999/44 neskladnost zaradi nepravilne montaže potrošniškega blaga enači z neskladnostjo tega blaga predvsem, če je montaža sestavni del prodajne pogodbe glede tega blaga. Tako storitev montaže blaga, kadar je povezana s prodajo, spada na področje uporabe te direktive.
- 37 Iz zgornjih ugotovitev po eni strani izhaja, da se Direktiva 1999/44 ne uporablja izključno za prodajne pogodbe *strictu sensu*, ampak tudi za nekatere vrste pogodb, ki vključujejo opravljanje storitev, ki se lahko v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporabi, opredelijo kot pogodbe o opravljanju storitev ali podjemne pogodbe, in sicer gre za pogodbe o dobavi potrošniškega blaga, ki ga je treba izdelati ali proizvesti, in za pogodbe, ki določajo montažo takšnega blaga, ki je povezana s prodajo.
- 38 Po drugi strani, da se te vrste pogodb, ki vključujejo opravljanje storitev, lahko opredelijo kot „prodajne pogodbe“ v smislu te direktive, mora biti opravljanje storitev samo akcesorno prodaji.
- 39 Na četrtem mestu, taka razlaga pojma „prodajna pogodba“ v smislu Direktive 1999/44 je potrjena s pripravljalnimi deli te direktive in s Konvencijo Združenih narodov o pogodbah o mednarodni prodaji blaga, podpisano na Dunaju 11. aprila 1980, po kateri se ta direktiva zgleduje.
- 40 V zvezi s tem je treba poudariti, da iz obrazložitvenega memoranduma predloga direktive Evropskega parlamenta in Sveta o prodaji potrošniškega blaga in z njim povezanimi garancijami (COM(95) 520 final), ki ga je Komisija predstavila 23. avgusta 1996 (UL 1996, C 307, str. 8), izhaja, da „kompleksnost in raznovrstnost opravljanja storitev ne dopušča enostavne razširitve pravil, ki se uporabljajo za prodajo blaga, tudi na storitve“. Tako storitve zaradi svojih posebnih značilnosti načeloma ne bi smele spadati na področje uporabe Direktive 1999/44.
- 41 Izrecno izenačitev nekaterih vrst pogodb, ki vključujejo tako prodajo kot opravljanje storitev, kot je opredeljena v točkah 35 in 36 te sodbe, pojasnjuje predvsem volja zakonodajalca Unije, prvič, da se najprej zoperstavi težavam, ki jih ima potrošnik pri ločevanju teh dveh storitev s strani prodajalca, in drugič, da se v skladu z uvodno izjavo 1 Direktive 1999/44 zagotovi visoka raven varstva potrošnikov.
- 42 Predlog direktive, ki je naveden v točki 40 te sodbe, v zvezi s tem namreč pojasnjuje, da bi morala montaža blaga, povezana s prodajo, spadati na področje uporabe te direktive, zaradi, po eni strani, težav, ki jih ima potrošnik pri ločevanju med opravljanjem storitev v zvezi z montažo blago in prodajo tega blaga, in po drugi strani, zaradi potrebe po enotnem varstvu potrošnika.
- 43 Glede izenačitve pogodb za dobavo potrošniškega blaga, ki ga je treba izdelati ali izvesti, kot so navedene v členu 1(4) Direktive 1999/44, s prodajno pogodbo, je bila ta izenačitev uvedena med prvim branjem tega predloga direktive Parlamenta, glede na člen 3(1) Konvencije Združenih narodov, ki je omenjena v točki 39 te sodbe, da bi se upoštevale zlasti težave, do katerih pride pri opredelitvi teh pogodb, ki vključujejo hkrati obveznost narediti, ki je značilna za podjemne pogodbe in pogodbe o storitvah, in obveznost dobave blaga, ki je značilnost prodajne pogodbe.
- 44 V obravnavanem primeru iz spisa, s katerim razpolaga Sodišče, izhaja, da sta H. Schottelius in njen zakonec podjetniku F. Seifertu naročila sanacijo svojega bazena. V ta namen sta s tem podjetnikom sklenila podjemno pogodbo. V okviru te pogodbe jima je podjetnik res prodal različno blago, ki je bilo

potrebno za sanacijo tega bazena, med drugim tudi filtrirni sistem, opremljen s črpalko. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da opravljanje storitev, ki vključuje montažo tega blaga, predstavlja glavni predmet te podjemne pogodbe in da je prodaja tega blaga samo akcesorna glede na to opravljanje storitev.

- 45 Poleg tega, glede na elemente spisa, s katerimi razpolaga Sodišče, te podjemne pogodbe tudi ni mogoče opredeliti kot pogodbe o „dobavi potrošniškega blaga, ki ga je treba izdelati ali proizvesti“, v smislu člena 1(4) Direktive 1999/44, ker blaga, potrebnega za sanacijo zadevnega bazena, podjetniku ni bilo treba niti izdelati niti proizvesti.
- 46 Ob upoštevanju vseh navedenih ugotovitev je treba šteti, da podjemna pogodba, kot je ta v postopku v glavni stvari, ne pomeni „prodajne pogodbe“ v smislu Direktive 1999/44 in zato ne spada na področje uporabe te direktive.
- 47 Zato v skladu s sodno prakso, na katero je opozorjeno v točki 25 te sodbe, Sodišče ni pristojno za odgovor na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je predložilo Landgericht Hannover (deželno sodišče v Hannovru).

Stroški

- 48 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (deseti senat) razsodilo:

Sodišče Evropske unije ni pristojno za odgovor na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je predložilo Landgericht Hannover (deželno sodišče v Hannovru, Nemčija) z odločbo z dne 22. aprila 2016.

Podpisi